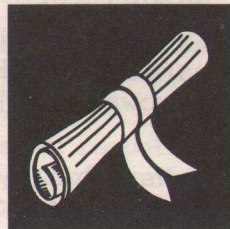

Stwartny Krag

GŁÓWNA KWATERA HARCERZY
23-31 Beaver Lane London W6 9AP

NUMER 16
MAJ 1991 ROK 3

200

LAT

NARODOWE ŚWIĘTO KONSTITUCJI 3-go MAJA PRZYPOMINA NAM, ŻE DWIEŚCIE LAT TEMU BYŁ TO DZIEŃ RADOŚCI, UNIESIENIA I ENTUZJAZMU. DZIEŃ, W KTÓRYM ZROZUMIANO, ŻE NASZE ŻYCIE WYMAGA OD NAS WYRZECZEŃ I POSWIĘCENIA SIĘ DLA DOBRA OGÓŁU.

"Instruktor bierze się za robotę harcerską tam, gdzie jest najbardziej potrzebny, według uznania swojego przełożonego. Nie tam, gdzie mu się podoba lub gdzie ma ochotę. Jedność działania wymaga wyrzekania się prywatnych zachcianek i ambicji.

Tylko jedność w działaniu, współpraca, może stać się ogromną siłą tego działania i dać wiarę w przyszłość harcerskiej pracy wychowawczej kształcenia charakteru.

Siła zespołu pracy /rada, komenda itp./ polega również na zachęcaniu każdego członka danego zespołu do zabierania głosu i wyrażania swojej opinii. Każdy czuje się wówczas współautorem pobieranych decyzji, a to zobowiązuje! Unikamy sytuacji, gdzie jeden "geniusz" mówi przez trzy godziny a reszta, dobrze znudzona, niezaangażowana, słucha, nie mając nic do powiedzenia".

Fragment z gawędy Naczelnika Harcerzy, wygłoszonej na konferencji instruktorskiej Chorągwi Harcerzy w Anglii.

Kwiecień, 1991 rok.

NASZA ORGANIZACJA SPRAWNOŚCI WYCHOWANIA NARODOWEGO

KOTWICA,
ZNAWCA ZIEMI OJCZYSTEJ I, II, III, IV,
OBROŃCA KULTURY POLSKIEJ,
OBROŃCA PRAW POLSKI,
SZARE SZEREGI.

JAKI JEST CEL TYCH SPRAWNOŚCI ?

Jesteśmy rozsiarani po całym świecie, wystawieni na obce wpływy kulturowe, a jednocześnie zobowiązani do służby Bogu i Polsce, która potrzebuje od nas, zwłaszcza teraz, wzmożonej pomocy w każdej formie.

Celem sprawności wychowania narodowego jest poszerzanie wiadomości i zainteresowania młodzieży harcerskiej poza granicami Kraju, kultywowaniem języka polskiego i kultury polskiej.

Chcemy stworzyć, przy ścisłej współpracy ze szkołami sobotnimi i parafiami, pragnienie polskości wśród młodzieży w polskich ośrodkach.

DLACZEGO WPROWADZAMY TE SPRAWNOŚCI

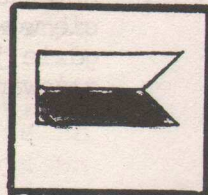
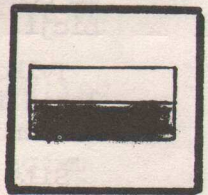
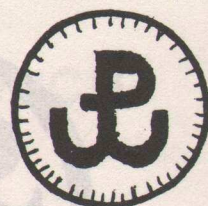
Wzbogacanie osobowości, jak i wychowanie młodego pokolenia harcerskiego w duchu "poznaj swoją ojczyznę", czyli poznaj kraj pochodzenia twoich ojców, matek, twoich dziadków, jest dla zdrowego rozwoju dzieci i młodzieży urodzonych poza Polską sprawą zasadniczą. Skąd pochodzę? Kim jestem? Każdy musi sobie odpowiedzieć na to pytanie tak, jak czuje osobiście.

Polska potrzebuje dzisiaj "ambasadorów" w każdej dziedzinie życia, na każdym odcinku pracy zawodowej, we wszystkich krajach świata, gdzie mieszkają Polacy, względnie obywatele pochodzenia polskiego. Jest to zagadnienie poważne. Sprawności mają być pomocą, narzędziem dla drużynowego, dla instruktora, aby zainteresowania sprawami, potrzebami, dotyczącymi Polski rozwijać metodą skautową-harcerską, zaczynając już od stopnia młodzika.

JAK TO ZROBIĆ PRAKTYCZNIE ?

Sprawności Wychowania Narodowego nie zdobywa się na obozie! To bardzo ważne. Jadąc na obóz, już się ją posiada. Sprawności zdobywa się w ciągu roku pracy harcerskiej na zbiórkach zastępów, drużyny, na biegach harcerskich w mieście, jesienią, zimą, wiosną. Można przygotowywać się do nich zastępami, drużynami, ale próby powinny być indywidualne.

Należy pamiętać, że posiadanie sprawności ZZO jest warunkiem przy próbie zdobywania wyższego stopnia harcerskiego na obozie. Patrz nowy/uzupełniony Regulamin Stopni - GKH 1991.

METODY - PROGRAMY

WSPÓŁPRACA

Współpraca jest działaniem zharmonizowanym, w którym harcerze lub ich zastępy i drużyny wykonują zadania, służące do osiągnięcia jednego, wspólnego celu.

Sensem współpracy jest obustronna korzyść, lub realizacja ważnego celu, z którym wykonawcy się identyfikują.

Przez spontaniczną współpracę można osiągnąć większy efekt niż przez niezależne działanie.

WSPÓŁZAWODNICTWO

Współzawodnictwo jest dążeniem do osiągnięcia celu przez działanie zespołów lub jednostek.

Współzawodnictwo powstaje tam, gdzie ilość przedmiotów do zdobycia jest ograniczona /punkty, puchar, proporzec/ i zastępy, drużyny czy hufce współzawodniczą między sobą o ich zdobycie.

Współzawodnictwo jest doskonaleniem zespołu harcerskiego przez staranie się o osiągnięcie celu. Wygrywa zespół, który robi to najlepiej. Współzawodnictwo jest pomocą we wzmocnieniu zespołów.

Byłoby niewychowawcze, gdyby dążenia zespołów harcerskich koncentrowały się tylko wokół nagrody. Nagroda nie powinna być celem samym w sobie. Droga do celu, nagrody, powinna być doskonaleniem się we współpracy zespołu /np. konkursy zastępów, drużyn czy hufców/.

RYWALIZACJA

Rywalizacja jest ostrą formą współzawodnictwa. Przegrywający musi ustąpić miejsca wygrywającemu. Musi odejść. Strona zwycięska eliminuje stronę przegrywającą.

Ostra indywidualna rywalizacja jest często źródłem konfliktów.

Rywalizacja między zastępami, drużynami, hufcami, podnosi zwartość i jakość tych jednostek, oraz mobilizuje te jednostki do wysiłku dla osiągnięcia wspólnego celu.

Rywalizacja między jednostkami harcerskimi - współzawodnictwo tych jednostek - w przeciwieństwie do indywidualnego, stanowi ważny czynnik wychowawczy pod względem współżycia i współdziałania. Czynnikiem, z którym mamy do czynienia przez całe życie, żyjąc w społeczeństwie zorganizowanym.

INSTRUKTORZY PISZA...

Oprócz korespondencji służbowej, Druh Naczelnik i G.K.H. otrzymali następujące pozdrowienia: grono instruktorskie i uczestnicy kursu funkcyjnych szczepli w Calgary /Kanada/, 12 podpisów; instruktorzy hufca "Warmia" /St.Zj./, 12 podpisów + zdjęcia, Komenda i uczestnicy obozu letniego w Argentynie /24 podpisy/, Kom.Chor. w Australii - hm.J.Skiba, Kom.Chor. w Kanadzie - hm.W.Ziemia, który osobiście odwiedził Dha Naczelnika i G.K.H. w Londynie /7 dni/, Kom.Chor.St.Zj. - hm. S.Kwiecień, instruktorzy Chorągwi Harcerzy w Anglii /32 podpisy/, Przew. Z.O. Australia - hm. S.Janus, Przew.Z.O. St.Zj. - hm.Z.Czajkowski, Przew.Z.O. Kanada - hm.J.Burski, Komenda i uczestnicy zjazdu Wędrowników "Młody Las XIX" 33 podpisy/ Walia/ dh S.Ingvarson i M. Dzieciaszek /Szwecja/ hm. K.Stanowski /Polska/, ks.dr hm.E.Rytko /Walia/, dz.har.J.Bijas /Francja/, hm.W.Szablewski, Kier.St.Har. i hm. Z.T.Wilk /Polska/. Serdecznie dziękujemy!

Z TECZKI KSZTAŁCENIA

OGÓLNE CELE WYCIECZEK HARCERSKICH

Wyjście za miasto na wolną przestrzeń - las, przyrodę, użycie swobody ruchu, fizyczne rozprężenie "zastygłych" mięśni.

Wykazanie inicjatywy i poznanie własnych możliwości harcerskich.

Zdobycie nowych doświadczeń i wiedzy. Poznanie terenu, lub punktów specjalnego zainteresowania.

PRZYGOTOWANIE DO WYCIECZKI

Przygotowanie do wycieczki musi być staranne.

Teren wycieczki powinien być zbadany uprzednio przez drużynowego/instruktora.

Ekwipunek drużyny harcerzy musi być dostosowany w zależności od typu i warunków wycieczki /ubranie, obuwie, sprzęt biwakowy, pomoce do zajęć, apteczka itp./.

Przewidzieć i przygotować odpowiednie wyżywienie /całością i indywidualnie/.

Ustalić dokładnie miejsce i czas wymarszu i powrotu, ewentualnie przygotować środki transportu.

RODZAJE WYCIECZEK

Rodzaje wycieczek mogą być różne, w zależności od poziomu wyrobienia harcerzy i ich zainteresowań.

Kilka typów wycieczek poza miasto:

Przyrodnicza - park, las, zoo, ogród botaniczny.

Krajoznawczo-rozpoznawcza - zadanie poznania i zbadania rejonu / lotnisko, rezerwat, osiedle bobrów, miejsca historyczne, dziwy przyrody itp./.

Harcowa - typowa harcerska gra polowa, z różnych działów techniki harcerskiej, obejmująca całą wycieczkę.

Wycieczka-bieg - połączenie wycieczki harcerskiej z biegiem harcerskim.

Sprawnościowa - zgodnie z programem zastępów, przygotowanie do - lub wykonanie, pewnej sprawności harcerskiej.

Zasadniczo każda wycieczka łączy się z zagadnieniem biwaku, a więc i znajomością zasadniczej techniki. Nie trzeba podkreślać, że na wycieczce obowiązuje bezwzględna dyscyplina, która nie staje na przeszkodzie inicjatywie i harcerskiej swobodzie.

PROGRAM WYCIECZKI

Trudno mówić o "jakimś" programie, bo to przecież zależy jest od: drużyny i zastępów i ich poziomu, możliwości fizycznych i finansowych, terenu, typu wycieczek i zadań, pory roku i pogody.